

Його вірші пахнуть лісом

Якось, розбираючи власний архів, натрапив на матеріали, що розбудили в мені спогади та думки, бажання викласти їх на папір. Насамперед, це верстка поетичної збірки нашого земляка, людини неординарної, з великим талантом - Миколи Пінчука.

Серед усього іншого знайшов листа, якого Микола писав мені, і датований він вереснем 1994 року. Саме того року цієї людини не стало. Учитель, краєзнавець і поет ніби відчував щось недобре, бо у своєму листі писав: “Як ми і домовлялись, передаю тобі рукопис своєї поетичної збірки “Гіркий полин”. У мене є домовленість (правда, ще не остаточна), що деякі степанські організації готові переказати кошти на її друк. Прошу тебе у швидкому темпі переглянути рукопис і, якщо він тобі до вподоби, написати невеличке вступне слово та благословити у світ»

Прохання земляка та колеги по перу я виконав, але свого первістка, збірки “Гіркий полин”, автор так і не побачив: вірші залишилися у верстці, бо гіркий чорнобильський полин у тому ж році “допоміг” Миколі піти з життя завчасно. Ще і ще раз перечитую вірші поета й переконуюсь у тому, що гарні слова про людей, особливо талановитих, говорять тоді, коли вони вже відлітають за життєвий обрій. І досі вважаю, що вихід цієї збірки міг би бути справді подією для любителів поезії.

Вірші Миколи Пінчука самобутні, поетичний почерк абсолютно власний. Він - краєлюб, бо був чудовим краєзнавцем. Хочу процитувати окремі рядки його поезії:

Як пахне хата молоком!
А вечір - зелен-м'ятою...
І небо зоряним вінком
Над вербами, над хатою.
Як пахне хлібом на столі!
За шибкою аж синьою.
Вустами сонце до землі
Доспілою калиною

Або:

Бузьки клекотом небо тривожать
І тужливим розпачливим криком
Пісню прадідів давню множать.

Пісня прадідів... Я не можу визначитись в одному: Микола Пінчук був чудовим вчителем-словесником, істориком, краєзнавцем, гарним поетом і прозаїком. Він автор книги “Сходження на Голгофу”, в якій розповідається про ті страшні часи, коли стогнали храми та падали в епоху більшовизму від рук нечестивих. Він був зачинателем, організатором і незмінним керівником чудового та багатого краєзнавчого музею в селищі Степань. Про цей музей було відомо далеко за межами Рівненщини. Сьогодні ним опікується дочка Миколи Пінчука Лілія Миколаївна, також педагог. За свою сподвижницьку громадську роботу Микола Кирилович був першим удостоєний звання лауреата регіональної премії “За відродження Волині”. Лежить переді мною верстка поетичної книжки людини, яка так багато зробила для рідного краю. Поезії, вміщені в ній, наскрізь увібрали в себе грибний запах лісу, плескіт хвиль Горині та задумливий спокій озер, усе те, про що з такою пристрасстю, ліризмом і драматизмом писав ще в знаменитій повісті “Олеся” Купрін.

Так хочеться, щоб до семи десятиріччя від дня народження вчителя й поета, яке через декілька років, побачила світ поетична книжка Миколи Пінчука як вдячність земляків за те, що він зробив корисного для нинішнього та й майбутнього покоління. Бо краще згадати, ніж забути.

Леонід КУЛІШ